

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 948/2014
09.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгомира Милојевића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.И., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.И., адвоката Ж.Л., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 21/12 од 22.01.2014. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 616/14 од 29.04.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 09.10.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.И., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 21/12 од 22.01.2014. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 616/14 од 29.04.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу К 21/12 од 22.01.2014. године, поред осталих, окривљени В.И., оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године, у коју му се урачунава време provedено у притвору од 27.12. до 30.12.2011. године и од 18.01. до 23.01.2014. године. На основу члана 246. став 6. КЗ, одузета је опојна дрога канабис у количини од 9,64 грама нето масе. На основу члана 264. став 1. и члана 261. став 2. тачка 1, 7. и 9. ЗКП, окривљени је обавезан да солидарно са окривљеним В.Ј. сноси трошкове кривичног поступка и да суду плати укупан износ од 100.000,00 динара у року од 30 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 616/14 од 29.04.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и бранилаца окривљених В.И. и В.Ј., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда, бранилац окривљеног В.И., адвокат Ж.Л., благовремено је поднео захтев за заштиту законитости, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине првостепену и другостепену пресуду у односу на окривљеног В.И. и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд доставио је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сматрајући да присуство Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, исте није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд одржао је седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.И. је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује да се пресуде нижестепених судова заснивају на недозвољеном доказу и то на одбрани окривљеног В.Ј. изнетој у Полицијској станици Крагујевац, дана 21.12.2011. године и код истражног судије дана 23.12.2011. године коју је дао под силом и принудом од стране инспектора Полицијске управе Крагујевац, због чега је правноснажна пресуда, према наводима захтева, донета уз учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева браниоца окривљеног В.И. неосновани, имајући у виду да је окривљени В.Ј., приликом саслушања од стране овлашћених службених лица ОУП-а, а касније и у претходном поступку дао своју одбрану у складу са одредбама ЗКП, с обзиром на то да је саслушан у присуству браниоца, с тим што је у предкривичном поступку претходно обавио поверљив разговор са браниоцем, и при том од стране овлашћених службених лица ОУП-а и истражног судије поучен о правима из члана 89. став 2. ЗКП („Сл. гласник РС“, број 72/09...76/10), која му припадају као окривљеном. Истовремено, Врховни касациони суд налази да његов исказ није последица било каквог притиска или незаконитог поступања према њему од стране овлашћених службених лица ОУП-а, имајући у виду да окривљени приликом саслушања од стране истражног судије наведене чињенице није истицао, па се самим тим на наведеним исказима окривљеног В.И., пресуда може заснивати.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче да је нижестепеним пресудама учињена иста битна повреда одредаба кривичног поступка, тиме што се правноснажна пресуда заснива на недозвољеном доказу - извештају снимљених телефонских и других разговора и комуникација другим техничким средствима, које мере су спроведене на основу наредбе истражног судије Вишег суда у Крагујевцу Стр 314/11 од 22.11.2011. године, којом је наређено проширење мера надзора и снимање телефонских и других разговора и комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања окривљеног В.И. и телефонских бројева које он користи, а због сумње да врши кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, што према наводима захтева, упућује на закључак да је пре цитиране наредбе издата основна наредба о примени ових мера, која на главном претресу није изведена као доказ, што је било нужно ради утврђивања чињенице да ли је наредба издата на начин предвиђен ЗКП-ом имајући у виду да је основна наредба основ валидности даљих наредби о проширењу мера.

По налажењу овог суда изнети наводи браниоца окривљеног су неосновани, те имајући у виду да је захтев поднет због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, а која повреда је неосновано истицана у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд прихвата разлоге које је дао жалбени суд на странама 4 и 5, образложења другостепене пресуде, и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Извештај снимљених телефонских и других разговора и комуникација другим техничким средствима, на коме се заснива правноснажна пресуда прибављен је предузимањем мера по наредби истражног судије Вишег суда у Крагујевцу Стр Кри 14/11 од 22.11.2011. године, издатој на основу члана 504-е ЗКП („Сл. гласник РС“, број 72/09, 76/10) а након законито издате наредбе о мерама надзора, а којом је наређено проширење мера надзора и снимања телефонских и других разговора и комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања окривљеног В.И. и телефонских бројева које он користи, све због основане сумње да врши кривично дело из члана 246. став 1. КЗ.

Врховни касациони суд налази да из чињеница и околности наведених у изреци првостепене пресуде произлазе сва законска обележја кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које је окривљени В.И.оглашен кривим правноснажном пресудом, па се захтевом браниоца окривљеног неосновано истиче да је нижестепеним пресудама на штету окривљеног повређен Кривични закон из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.